

Περί του Ακαθίστου Ύμνου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ιδιαίτερη είναι η αγάπη και ξεχωριστός ο σεβασμός, με τον οποίο το σύνολο των πιστών περιβάλλει την Ακολουθία του Ακάθιστου Ύμνου. Αγάπη και σεβασμός που πηγάζουν και εμπνέονται από το πρόσωπο προς το οποίο απευθύνεται η Ακολουθία, από την εκφραστικότητα και τον πλούτο των κειμένων, από το μελωδικό ένδυμα των λόγων. Αγάπη και σεβασμός που εκδηλώνονται με την ευλαβή παρουσία και ενεργό συμμετοχή στην Ακολουθία των «πιστώς προσκυνούντων και δοξαζόντων» Χριστιανών, τα απογεύματα της Παρασκευής καθ' όλη τη διάρκεια της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Ο Ακάθιστος ύμνος χαρακτηρίζεται ως ένα αριστούργημα της βυζαντινής υμνογραφίας, γραμμένο πάνω στους κανόνες της ομοτονίας, ισοσυλλαβίας και μερικώς της ομοιοκαταληξίας. Η γλώσσα του ύμνου είναι σοβαρή και ρέουσα, γεμάτη από κοσμητικά επίθετα και πολλά σχήματα. Έτσι η εξωτερική του μορφή παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία και ωραιότητα, που συναγωνίζεται το βαθύ του περιεχόμενο.

Κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον πλούτο του λόγου, την ύπαρξη σχημάτων, την ποιητικότητα ορισμένων στίχων και προπαντός το υψηλό περιεχόμενο του ύμνου, που εξυμνεί την ενανθρώπιση του Θεού δια της Παναγίας

Θεοτόκου. Είναι αλληπάλληλες οι εκφράσεις χαράς, αγαλλιάσεως και λυτρώσεως που δίνουν ενθουσιαστικό τόνο στον ύμνο.

Το γεγονός δε ότι απ' όλα τα κοντάκια μόνο αυτό είναι σήμερα σε χρήση στην λατρεία της Εκκλησίας μας δείχνει την δύναμη και την εντύπωση που έκανε και εξακολουθεί να κάνει στους πιστούς.

Ακάθιστος Ύμνος - δομή

Η Ακολουθία του Ακάθιστου Ύμνου αποτελείται, κατά βάση, από τον Ακάθιστο Ύμνο και τον Κανόνα του Ακάθιστου Ύμνου, πλαισιωμένα με ψαλμούς, απολυτίκια και ευχές.

Ακάθιστος Ύμνος επεκράτησε να ονομάζεται το Κοντάκιο, το οποίο ψάλλουμε προς τιμήν της Θεοτόκου, τμηματικά κάθε Παρασκευή στις τέσσερις πρώτες εβδομάδες της Μ. Σαρακοστής (6 οίκοι με απόδειπνο – Χαιρετισμοί), και ολόκληρο την πέμπτη εβδομάδα (24 οίκοι). Το προοίμιο του είναι το «Τη Υπερμάχῳ στρατηγῷ», έχει αλφαβητική ακροστιχίδα (Α – Ω) και διπλό εφύμνιο (Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε και Αλληλούια).

«Κοντάκια» παλαιότερα λέγονταν ολόκληροι ύμνοι, ανάλογοι προς τους «Κανόνες». Η ονομασία οφείλεται μάλλον στο κοντό ξύλο επί του οποίου τύλιγαν τη μεμβράνη που περιείχε τον ύμνο.

Το πρώτο τροπάριο λεγόταν «προοίμιο» ή «κουκούλιο» και όσα ακολουθούσαν λέγονταν «οίκοι», ίσως διότι ολόκληρος ο ύμνος θεωρείτο ως σύνολο οικοδομημάτων αφιερωμένων στη μνήμη κάποιου αγίου.

Κοντάκιο λέγεται συνήθως σήμερα το πρώτο τροπάριο ενός τέτοιου ύμνου.

Ο Ακάθιστος Ύμνος περιέχει προοίμιο και 24 «οίκους». Ως προοίμιο του Ύμνου ψάλλεται σήμερα το «Τη Υπερμάχῳ στρατηγῷ», το οποίο όμως, καθώς φαίνεται, δεν είναι το αρχικό. Αντίθετα, ως γνήσιο προοίμιο φέρεται το, σήμερα, αυτόμελο απολυτίκιο «Το προσταχθέν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει», που έχει αμεσότερη σχέση με το περιεχόμενο του Ύμνου, αναφερόμενο κι αυτό στο γεγονός του Ευαγγελισμού.

Το «Τη Υπερμάχῳ» συνετέθη ἐπ' ευκαιρίᾳ τῆς σωτηρίας τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπὸ κάποιο κίνδυνο καὶ συνδέθηκε μᾶλλον ἀργότερα με τὸν Ὑμνο. Σ' αὐτό θα συνέβαλε καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ὑμνος ψαλλόταν συχνά στὴν Κωνσταντινούπολη στὶς ευχαριστήριες ἀκολουθίες πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας, πολιούχου τῆς Βασιλεύουσας.

Οἱ 24 «οἶκοι» σχηματίζουν ἀλφαβητικὴ ἀκροστιχίδα καὶ ἔχουν ἐφύμνιο οἱ μὲν περιττοὶ «Χαίρε, Νύμφη, ἀνύμφευτε», οἱ δὲ ἀρτιοὶ «Ἀλληλούια». Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ 12 ἀναφέρονται στὸν Κύριο καὶ τελειώνουν με τὸ «Ἀλληλούια» = Αἰνεῖται τὸ Θεό. Οἱ ἄλλοι 12 οἶκοι ἀναφέρονται στὴ Θεοτόκο καὶ τελειώνουν με τὸ «Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε». «Εφύμνιο» λέγεται ἡ τελευταία φράση τοῦ ὕμνου ποὺ ἐπαναλαμβάνει ὁ λαός.

Μέσα στους 72 στίχους συναντοῦμε 144 χαιρετισμούς στὴ Θεοτόκο: «Χαίρε, τῆς ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος Πύργος, Χαίρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τείχος, Χαίρε δι ἧς ἐγείρονται τρόπαια, Χαίρε, δι ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι ...;». Ἀπὸ τὴ λέξη ΧΑΙΡΕ ὀνομάστηκαν καὶ Χαιρετισμοί.

Περιεχόμενο τοῦ Ὑμνου

Ὁ Ὑμνος διακρίνεται σὲ δύο ἐνότητες:

Α) Α-Μ, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἱστορικὸ τμήμα (Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, σύλληψη Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Παναγία, ἐπίσκεψη τῆς Θεοτόκου στὴν Ελισάβετ, ἀνησυχία Ἰωσήφ, ἐπίσκεψη ποιμένων καὶ μάγων στὸ νεογέννητο Χριστό, ἐπιστροφή Μάγων, φυγὴ στὴν Αἴγυπτο, Ὑπαπαντή), καὶ

Β) Ν-Ω, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ δογματικό-θεολογικὸ τμήμα (ἀσπορος σύλληψη, θεότης καὶ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ, σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου γένους με τὴ θυσία τοῦ Ἰησοῦ, θέωση τῶν ἀνθρώπων, θεομητορικὴ ἀξία τῆς Θεοτόκου κἀ) χωρὶς ὅμως νὰ λείπουν ἀπὸ κάθε ἐνότητα καὶ στοιχεῖα τῆς ἄλλης.

Πηγές τοῦ ὕμνου εἶναι ἡ Ἀγία Γραφή καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ονομασία τοῦ Ὑμνου

Ἡ ὀνομασία Ἀκάθιστος Ὑμνος ἀποδόθηκε στὸν Ὑμνο οφείλεται στὸ ὅτι «ορθοστάδην τότε πᾶς ὁ λαός κατα τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν ὕμνον τῆ τοῦ Λόγου Μητρὶ ἐμελψαν καὶ ὅτι πᾶσι τοῖς ἄλλοις οἴκοις καθῆσθαι ἐξ ἔθους ἔχοντες, ἐν τοῖς παρούσι τῆς θεομήτορος ὀρθὸν πάντες ἀκροώμεθα». Αὐτὰ γράφει τὸ Συναξάριο, καὶ ἐντοπίζει «τὴν νύκτα ἐκείνη» τὸ καλοκαίρι τοῦ 626.

Επίσης, από την πρώτη στιγμή που εμφανίστηκε ο ύμνος οι πιστοί σε κάθε ευκαιρία και αφορμή, τον έψαλαν όρθιοι και απ΄ την αρχή συνδέθηκε με την εορτή του Ευαγγελισμού του οποίου την ακολουθία το εκκλησίασμα παρακολουθούσε όρθιο.

Χρόνος και αιτία σύνθεσης

Σύμφωνα με το Συναξαριστή, ο Ύμνος δημιουργήθηκε το 626, μετά τη σωτηρία της Κωνσταντινούπολης από την πολιορκία των Αβάρων και των Περσών, οπότε και εψάλει για πρώτη φορά.

Κατά το έτος 626 η Κωνσταντινούπολη πολιορκήθηκε από τους Πέρσες και Αβάρους. Ο βασιλέας Ηράκλειος απουσίαζε στη Μικρά Ασία σε πόλεμο κατά των Περσών. Τότε ο φρούραρχος Βώνος μαζί με τον Πατριάρχη Σέργιο ανέλαβαν την υπεράσπιση της αυτοκρατορίας. Ο Πατριάρχης περιέτρεχε τη πόλη με την εικόνα της Παναγίας της Βλαχερνίτισσας και ενεθάρρυνε τα πλήθη και τους μαχητές.

Ξαφνικά έγινε φοβερός ανεμοστρόβιλος που δημιούργησε τρικυμία και κατέστρεψε τον εχθρικό στόλο και τη νύκτα της 7ης προς την 8η Αυγούστου, αναγκάστηκαν να φύγουν άπρακτοι. Ο λαός πανηγυρίζοντας τη σωτηρία του, συγκεντρώθηκε στο Ναό της Παναγίας των Βλαχερνών και όλοι όρθιοι έψαλλαν τον από τότε λεγόμενο «Ακάθιστο Ύμνο» στην Παναγία, αποδίδοντας τα «νικητήρια» και την ευγνωμοσύνη τους στην «Τη Υπερμάχω στρατηγώ».

Για να ψαλθεί όμως τότε θα πρέπει να είχε συντεθεί νωρίτερα, καθώς δεν ήταν δυνατό να γίνει αυτό σε μια νύχτα. Κάποιοι μελετητές υποστηρίζουν ότι ο ύμνος έπρεπε να προϋπήρχε στη λειτουργική πράξη, και να ψάλθηκε τότε «ορθοστάδην», από μεγίστη αφοσίωση προς εγκωμιασμό της Θεοτόκου. Και προκρίθηκε αυτός ο ύμνος από κάποιον άλλον ενδεχομένως, επειδή θα ήταν κιόλας καθιερωμένος στην Αγρυπνία της 15ης Αυγούστου στη Βλαχέρνα, και επειδή το περιεχόμενό του, με χαρακτήρα διηγηματικό, δογματικό, και δοξολογικό -εγκωμιαστικό προσφερόταν για τη διάσωση και τη λύτρωση της Πόλης από τη δεινή περίσταση.

Η δομή, το ύφος και το περιεχόμενο του ύμνου είναι μάλλον μεταρωμανικά στοιχεία, όπως κατάδειξε ο καθηγητής Νικόλαος Τωμαδάκης. Ο ύμνος αναφέρεται σε όλο το μυστήριο της ενανθρώπησης του Χριστού, στο οποίο είναι βασικός παράγοντας η Θεοτόκος. Έτσι, ο μαριολογικός και ο χριστολογικός χαρακτήρας του είναι φανερός.

Συνεπώς, μπορούμε να πούμε ότι αναφέρεται σε κοινό εορτασμό του Ευαγγελισμού και των Χριστουγέννων -; οι γιορτές χωρίστηκαν στα χρόνια του Ιουστινιανού (527-565) -; αλλά εύκολα επίσης μπορούμε να πούμε ότι ο εγκωμιαστικός και δοξολογικός χαρακτήρας του ύμνου είναι πρόσφορος για κάθε περίσταση που η

θρησκεύουσα ψυχή θέλει να αναφερθεί στο θαύμα της σωτηρίας της.

Σύνθεση του Ύμνου

Από τα σημαντικότερα και δυσκολότερα φιλολογικά προβλήματα είναι αυτό της σύνθεσης του Κοντακίου του Ακάθιστου Ύμνου. Συνθέτης, χρόνος και αιτία της σύνθεσης παραμένουν ακόμα ανεξακρίβωτα από τους μελετητές.

Με τη χρονολογία σύνθεσης του ύμνου συνδέεται αναπόφευκτα το όνομα του ποιητή του ύμνου, του μελωδού. Ο ύμνος φέρεται σε όλη τη χειρόγραφη παράδοση ανώνυμος, και ο Συναξαριστής που τον συνδέει με το γεγονός της διάσωσης από την πολιορκία του 626 δεν κάνει λόγο ούτε για το χρόνο της σύνθεσης ούτε για τον ποιητή του.

Ήταν φυσικό, η παράδοση σιωπηρά, αλλά και πολλοί μεγάλοι μελετητές να αποδώσουν τον έξοχο αυτό ύμνο στον κατ'; εξοχήν πρίγκηπα των βυζαντινών υμνογράφων, τον Ρωμανό το μελωδό (α' μισό ς' αι.). Υπάρχει και μια μεταγενέστερη μαρτυρία, του ις' αι., ως σημείωση σε κώδικα του ΙΓ' αι. (της μονής Βλατάδων 41, φ. 193α) που αναφέρει το όνομα του Ρωμανού ως ποιητή του ύμνου.

Υπάρχουν όμως και άλλες δύο περιπτώσεις για τον μελωδό του Ακάθιστου Ύμνου, με εξίσου σοβαρές ενδείξεις. Η μία είναι ότι στη λατινική μετάφραση του ύμνου, γύρω στο 800, από τον Επίσκοπο Βενετίας Χριστόφορο, αναφέρεται το όνομα του Γερμανού Α' Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (715-730 κοιμήθηκε 740) που ήταν σύγχρονος με τα γεγονότα του 718 "Incipit Hymnus de Sancta Dei Genetrice Maria, Victoriferus atque Saluatorius, a Sancto Germano Patriarcha Constantinopolitano";.

Η άλλη περίπτωση είναι, ότι σε μια παλαιά αχρονολόγητη εικόνα του Ευαγγελισμού στο παρεκκλήσιο του Αγίου Νικολάου της ονομαστής μονής του Αγίου Σάββα στα Ιεροσόλυμα, εικονίζεται κι ένας μοναχός που κρατάει ειλητάριο με γραμμένο το «Αγγελος πρωτοστάτης ουρανόθεν επέμφθη». Στο κεφάλι του μοναχού υπάρχει η ένδειξη «Ο ΑΓ. ΚΟΣΜΑΣ». Αυτός ο Άγιος Κοσμάς δεν είναι άλλος από τον Κοσμά το μελωδό, που κοιμήθηκε το 752-4, κι είναι κι αυτός σύγχρονος με την θαυμαστή λύτρωση της Κωνσταντινούπολης από την πολιορκία του 718.

Ο Κανόνας του Ακάθιστου είναι έργο των Ιωάννου Δαμασκηνού (οι ειρμοί) και Ιωσήφ Ξένου του Υμνογράφου (τα τροπάρια).

Τρόπος εκτέλεσως

Ιστορικές συγκυρίες δεν επέτρεψαν να διασωθεί ως τις μέρες μας ο τρόπος

μελωδικής εκτέλεσης του Ύμνου. Γι' αυτό τον λόγο δεν ψάλλεται αλλά ραψωδείται από τους ιερείς στους ναούς, κατά την τέλεση της Ακολουθίας.